

På spa med Byggfoot!

Minikritikk Linn Halvorsrød 20.10.2021

Når du kommer med flybussen inn til Trondheim fra Værnes lufthavn så kjører du forbi stedet Være. Hver gang jeg passerer skiltet med dette stedsnavnet tenker jeg på det å bare være, og hva det egentlig betyr. Jeg tenker også på en av de morsomste tv-seriene som er produsert de senere årene, nemlig *Morann och Tobias*. I den svenske serien møter du en totalt dysfunksjonell mor og hennes sønn. Morens slagord er nemlig: *Bara vara*. Det er i tiden nå med *mindfulness*, også der går det mye i det å bare være til stede og ikke tenke så mye. Tittelen på Andrea Scholzes utstilling på Trøndelag senter for samtidskunst er tydeligvis også inspirert av dette: *Å bare være til*.

Inne i utstillingen: En keramikkhund og en monsterlignende karakter, laget av byggskum, sitter og ser på video. På videoen er det en elv, den flyter stille og bedagelig langsmed en frodig skog, på en sommerdag. Et scenario mange lengter etter. Omringet og oppslukt av alt det fredelige forsvinner tankene om det en burde ha gjort og alt en skal gjøre. Det er slik naturen virker. Jeg får lyst til å sette meg ned ved siden av dem.

Litt lenger inn i lokalet er det et lite bad, også det utformet i keramikk. En gjeng frosker henger rundt og er *cool by the pool*. Styggsøte keramikkfrosker. De er det nok lett å få solgt, tenker jeg. Hvem har ikke lyst på en slik? Froskene er grovt utformet. De fremstår litt frekke, passe søte og, ikke minst, akkurat passe mørke.

Utstillingen er satt sammen av forskjellige scenarier med gorillakarakterer og bygget teatralisk ut med elementer som planter av keramikk og metall, metallbilder med bladmotiver og malerier med abstrakte jungelmotiv.

Andrea Scholze, Å bare være til, TSSK. F. Susann Jamtøy

Førsteintrykket mitt av utstillingen kan kanskje beskrives som post-Bjarne Melgaardsk, uten sexen og dopet. Det er noe med dyrene og de menneskelige trekkene de har; hvordan streken, formene og fargene er forenklet. Men det er ikke på langt nær så dystert som hos Melgaard, altså.

Det er flere dyreskikkelser her. De brysker seg, danser eller sloss, og ligger rett ut på magen. Alle er røft laget. I byggsaum, med keramiske detaljer. Det er ikke lenge siden jeg snakket om det å bruke byggsaum i kunstproduksjon med en kollega. Da jeg nevnte at Scholze bruker dette materialet i utstillingen sin, kom det sporenstreks tilbake: "Byggfoot!". Jeg skjønner hva han mener. Flere av karakterene ser vitterlig ut som en Bigfoot i byggsaum. Spraymalet som en samstemt klang i skitne farger.

Fra åpningen av Andrea Scholze, Å bare være til. F. TSSK

Ingen av karakterene har øyne. Kun øyehulene gaper mot oss. Det sies at sjelen kan ses i øynene. Uten øyne fremstår karakterene kun som formgitte tilstedeværelser, noe som reflekterer utstillingens tittel veldig godt. Disse skapningene bare er. Det er en befriende distanse her, ingen konfrontasjoner av noen slag. Det er som å komme inn i noen andre sin drøm.

Jeg har lest at kunstneren har jobbet mye med keramikk tidligere, og tenker at det må være deilig å jobbe i et så lett og formbart materiale som byggsaum. Det å spraymale skulpturene, istedenfor å bruke keramisk glasur, er mye enklere å beregne utfallet av. Den befriende følelsen skinner igjennom. Utstillingen oser av skaperglede og jeg vil tro at mange nye byggsaumkunstnere blir født i møte med disse skulpturene.

Andrea Scholze har forvandlet kunstsenteret til en lettfattelig, innbydende og forhekset plass i urskogen.

**Andrea Scholze, Å bare være til,
7. oktober–7. november 2021**

Trøndelag Senter for Samtidskunst